

Estratègic i de referència

TORROELLA DE MONTGRÍ VA INAUGURAR DIUMENGE EL TRETZÈ CURS DE MÚSICA TRADICIONAL, QUE S'ALLARGARÀ SIS DIES AMB UNA ALTA INTENSITAT

MÚSICA CRÍTICA

Jaume Busqué i Barceló TORROELLA

FESTCAT. ESCOLES D'ESTIU DE CULTURA POPULAR.

► 13è Curs de Música Tradicional.

Torroella de Montgrí. Plaça de la Vila. 19 de juliol.

Festival «estratègic», segons denominació d'origen que li ha atorgat el Departament de Cultura i, també, festival de referència. Els referents que quedaran fixats a la memòria sobre el cicle d'estiu de Torroella de Montgrí són i seran la música culta o clàssica, les músiques del món en un ampli sentit mundial, i la propagació de la tradició etnomusical de Catalunya.

La vila de Torroella de Montgrí, i Llúvia, Esterrri d'Àneu, i Horta de Sant Joan formen una xarxa de municipis on, arribat l'estiu, es despleguen escoles de cultura popular organitzades pel Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana.

A Torroella, en la seva plaça porticada, s'inaugurava el curs tretzè que durarà 6 dies intensos d'intensitats acadèmiques i d'exhibició pública dels resultats. **Joan Manuel Tresserras**, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació que fa de bon escoltar pel que diu i pel com ho diu, hi era present i amb la seva presència omplia de contingut i donava solidesa a un projecte que és originari del departament de govern que

Els referents del cicle són la música clàssica, les músiques del món i la propagació de la tradició etnomusical

A l'escenari es van succeir, ordenadament, un conjunt de percussió, grallers, timbalers, solistes i un grup coral

Tresserras dirigeix. Potser sense ser-ne conscient, el conseller contribuïa a neutralitzar les veus que, des de sempre, han considerat la cultura popular de Catalunya un gènere menor d'una cultura trista i monòtona, sense força, a punt de morir per generació espontània. A Torroella, el curs havia col·locat el cartell de «matrícula completa» d'estudiants que es troben en l'etapa en què un o una ha de ser estudiant d'alguna cosa.

Al principi, un *making off* reforçava la narració del projecte de l'Aula de Música Tradicional i Popular. Els actors ho explicaven amb un convenciment total; els receptors, amb una entrega científica. I algú posava el dit a la llaga: «La música tradicional no és del passat antic, no és un anacronisme; la música popular pot tenir continguts de modernitat». A l'escenari se succeïen, amb escrupolosa organització, un conjunt de percussió, grallers i timbalers, veus solistes i un grup coral... i la plaça quadrada i els balcons eren un recurs per aprofitar les sonoritats, provocar la sorpresa i simular -ni que sigui en la imaginació- com devia ser quan la música transmesa per via oral era un element indiscutible de la festa ciutadana.